

TERRART

Num. 58 2021 - 1

English version at the end

MIRADES A TRAVÉS
 "TOT ES MOU, TOT CANVIA,
 S NO ÉS SEGUR, TOT PENJA D'UN FIL"
EULÀLIA OLIVER MANEN
 E SETEMBRE AL 8 DE NOVEMBRE DE 2020

Eulàlia Oliver. L'art d'etiquetar

Paisatge en l'espai.

LA VANGUARDIA - CULTURA - DISSABTE 3 D'OCTUBRE DE 2020

TEXT: MARIUS SERRA · FOTOS: EULÀLIA OLIVER

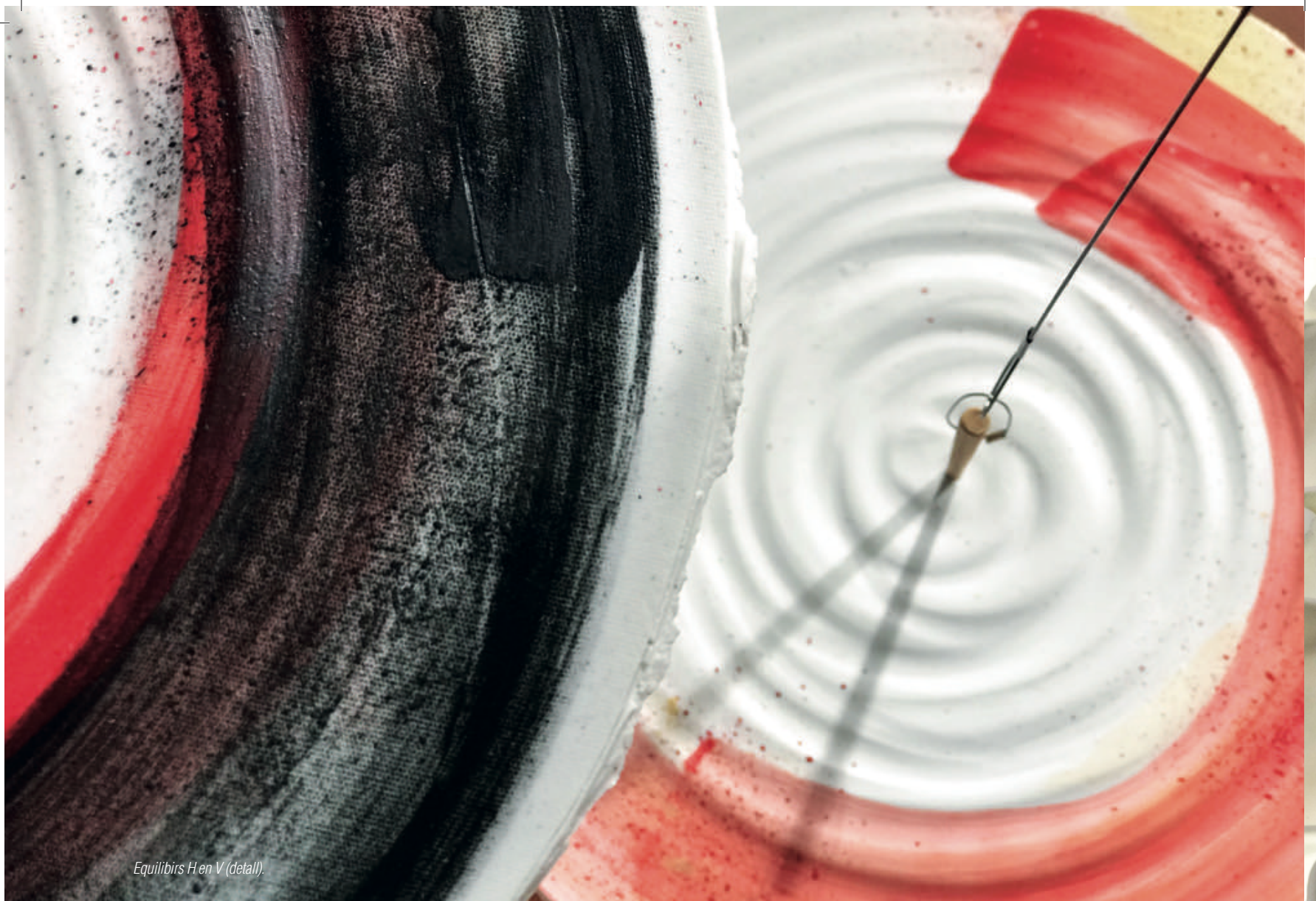
Dissabte passat es va inaugurar al Museu de la Terrissa de Quart l'exposició *Mirades a través*, d'Eulàlia Oliver Manen, que es podrà veure fins el 8 de novembre. L'exposició porta un subtítol que juga amb el pas de la literalitat al llenguatge figurat: "Tot es mou, tot canvia, res no es segur, tot penja d'un fil". És una frase que defineix la incertesa sideral que ens envolta, però que ja formava part del germen del projecte, fa més d'un any, abans que sentíssim a parlar de pandèmies. L'exposició és impressionant i justifica el desplaçament al Gironès. Més de dues-centes peces de porcellana exquisidament treballades en formes, textures, gruixos i colors. La puresa blanquinosa d'un material tan noble es trenca i, en algun cas, esdevé roig com una figa badada

o un saborós tall de xindria. Els que coneixen els secrets de la cocció artesana valoren de manera superlativa els efectes aconseguits amb un material tan delicat. La majoria de les peces pengen d'un fil i, com si fossin ocells, els elements consemblants s'agrupen en estols que formen volums relativament variables.

Hi ha conquilles, plats, cloves i discos d'una translucidesa pop. En un dels casos, la inestabilitat general dels estols es veu amplificada per uns suports metàl·lics que acosten la peça als mòbils d'Alexander Calder. Passejar-se per la sala, exposició a través, és una experiència artística de primer ordre que canvia segons la llum. Tot és, com l'artista escriu al programa, "sempre el mateix, sempre diferent".

He escrit *artista* a consciència. L'exposició és possible perquè el Museu de la Terrissa de Quart, ubicat en les instal·lacions d'una bòbila recuperada, ofereix l'espai al gremi perquè cada any hi exposi un ceramista. Els terrissaires (o terrissers) viuen la seva activitat en l'avantsala de l'art que el tòpic associa amb l'artesania.

Resulta difícil veure les obres d'un ceramista professional del talent d'Eulàlia Oliver a les sales d'exposició d'art. A mi l'obra d'Eulàlia Oliver em sembla la d'un artista amb totes les lletres, perquè transmet una mirada sensible que va més enllà d'una tècnica, d'altra banda prou complexa, però el marc expositiu influeix en la percepció que en tenim. Molts artistes de la reputació de Picasso, Joan Miró o Palau

Equilibris Hen V (detail).

Trencadís.

Blanc i Vermell.

Ferré han estat pintors i ceramistes, però resulta molt difícil veure les obres d'una ceramista professional del talent d'Eulàlia Oliver a les sales d'exposició d'art, sense etiquetes.

Els passa el mateix a molts il·lustradors, que viuen en l'eterna frontera entre l'ofi-

ci i la manca de benefici. En aquests últims anys, molts fotògrafs han ultrapassat aquesta duana. Alguns, com Joan Fontcuberta, perquè ja tenien un discurs artístic molt marcat. També les arts escèniques han acollit creadors performatius tan inclassificables com Pep Bou i les seves bombolles

de sabó. Hi ha més art i més arts. Just abans d'entrar a veure l'exposició vaig veure un rètol que deia: "Quart poble terrisser!". La falta d'una coma em va fer demanar quins devien ser els tres primers. A l'exposició no li falta cap coma. La paurribiana noia de porcellana practica l'art sense etiquetes. ●

L'art d'etiquetar - (The art of labelling)

Màrius Serra - La Vanguardia – Barcelona, October the 3rd, 2020

Last Saturday the exhibition *Mirades a través* (Views through) by Eulàlia Oliver Manen was opened at the Museu de la Terrissa in Quart and will be on display until 8 November. The exhibition has a subtitle that plays with the passage from literalism to figurative language: "Everything moves, everything changes, nothing is certain, everything hangs by a thread". It is a phrase that defines the sidereal uncertainty that surrounds us, but which was already part of the germ of the project, more than a year ago, before we heard the word pandemic being uttered. The exhibition is impressive and justifies the trip to the Gironès region. More than two hundred pieces of porcelain exquisitely worked in shapes, textures, thicknesses and colours. The whitish purity of such a noble material breaks down and, in some cases, turns red like an open fig or a tasty watermelon cut. Those who know the secrets of handcrafted firing value superlatively, the effects achieved with such a delicate material. Most of the pieces hang by a thread and, as if they were birds, similar elements are grouped together in flocks that form relatively variable volumes. There are seashells, plates, shells and discs of a pop-like translucence. In one case, the general instability of the flocks is enhanced by metal supports that bring the piece closer to Alexander Calder's mobiles. Walking around the room, "exhibition through", is a first-rate artistic experience that changes according to the light. Everything is, as the artist writes in the exhibition handout, "always the same, always different".

I write *artist*, thoroughly. The exhibition is possible because the *Museu de la Terrissa de Quart*, located in the premises of a refurbished roof tiles manufacture, offers the space to the guild so that every year a ceramist can exhibit. The potters live their activity in the anteroom of the art that the cliché associates with the craft.

It is difficult to see the works of a professional ceramist of Eulàlia Oliver's talent in the art exhibition rooms

To me, the work of Eulàlia Oliver seems to be that of an artist with all the letters, because it transmits a sensitive look that goes beyond a technique that is, on the other hand, very complex, but the exhibition framework influences the perception we have of it. Many artists of the reputation of Picasso, Miró or Palau Ferré, were painters and ceramists, but it is very difficult to see the works of a professional ceramist of Eulàlia Oliver's talent in art exhibition rooms, without labels. The same happens to many illustrators, who live on the eternal border between the craft and the lack of profit. In recent years, many photographers have passed through these customs. Some, like Joan Fontcuberta, because they already had a very marked artistic discourse. The performing arts also welcome such unclassifiable creators as Pep Bou and his soap bubbles. There is more art and more arts. Just before I went into the exhibition, I saw a sign that said: "Quart poble terrisser!" The lack of a comma made me wonder what the first three should be (2). The exhibition is not missing a comma. The Paurribiana "noia de porcellana" (1) practices art without labels.

(1) [Pau Riba "Noia de porcellana" \(1968\)](#)

(2) "Quart" the name of the town, also means in Catalan language "the 4th"